

La Comédiathèque

Nedidelė žmogžudystė be pasekmių

Jean-Pierre
Martinez



comediatheque.net

Šios pjesės tekstą galima atsisiųsti nemokamai.

Tačiau teisė viešai statyti kūrinį yra susijusi su privalomu autoriniu atlyginimu, kuris yra teisingas atlygis už autoriaus darbą. Nesvarbu, ar esate mėgėjų, ar profesionali teatro trupė, prieš statydami pjesę turite gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą už spektaklio rodymą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Nedidelė žmogžudystė be pasekmių

Jean-Pierre Martinez

Vertė ir adaptavo pats autorius Jean-Pierre Martinez

Nuo netyčinės neištikimybės iki tokios pat netyčinės žmogžudystės

– vos vienas, lengvai žengiamas žingsnis.

Kur kas sunkiau atsikratyti kūno... ir įkalčių.

Veikėjai

Alban

Ève

Christelle

1 veiksmas

Šiek tiek netvarkinga bohemiška pasiturinčių paryžiečių svetainė. Ant grindų paliktas mobilusis telefonas skamba, bet niekas neatsiliepia. Įeina akivaizdžiai sunerimęs Albanas. Jo rankos kruvinos. Jis žiūri į telefoną, bet jo neima.

Alban – Šūdas...

Telefonas nustoja skambėti. Albanas išsitraukia nosinę, atsargiai ją paima telefoną ir įsideda į kišenę. Skubiai kiek aptvarko kambarį. Nuo grindų pakelia krauju suteptus marškinius ir apstulbęs juos apžiūri.

Alban – O ne... Negali būti...

Skambutis į duris. Jis pakiša marškinius po sofos pagalve. Skambutis pasigirsta dar kartą.

Alban – Jau einu!

Jis trumpam išeina atidaryti durų ir grįžta paskui savo žmoną Ève.

Ève – Atsiprašau, vėl pamiršau raktus. Šiandien apskritai viskas eina kreivai. Teismas paskyrė mane ginti moterį, kaltinamą tyčine žmogžudyste. Juoksiesi: tokia auksarankė savo vyrą elektriniu siaurapjūkliu supjaustė į tris dalis. Ir įsivaizduok... *(Ji nutyla pastebėjusi, kad Albanas jos visai neklauso.)* Tau kažkas negerai... Vėl užstrigai ties naujos pjesės idėja?

Alban – Taip, bet problema ne tai...

Ève – Pradedi mane gąsdinti. Kas nutiko? Tik nesakyk, kad tavo mama ateina vakarienės.

Alban – Ne, ne, nusiramink...

Jis atsisėda ant sofos.

Ève – Tada negali būti taip jau baisu. Beje, ką norėtum valgyti? Visai nenoriu gaminti... Gal užsisakom sušių ir pavalgom prie televizoriaus?

Alban – Taip... Tai yra, ne... Dabar man ne tas galvoj.

Ève – Nežinojau, kad sušiams reikia ypatingos nuotaikos... *(Ji atsisėda šalia ir pabučiuoja jį.)* Juk nesiūlau tau čia pat, ant svetainės kilimo, aistringai mane užvaldyti. *(Matydama jo abejingumą.)* Koks entuziazmas... Gerai, pirmiausia užsakysiu du rinkinius. Sušiai bent jau neatšals...

Alban – Ne taip, kaip lavonai.

Ève nustemba išgirdusi šią makabrišką pastabą.

Ève – Gerai... Kol lauksime pristatymo, papasakosi man savo bėdas, o aš padarysiu viską, kad gražinčiau tau gyvenimo džiaugsmą... *(Ji pasiima telefoną ir renka numerį.)* Saldus ar sūrus?

Alban – Kas?

Ève – Padažas prie sušių! Saldus ar sūrus?

Alban – Nežinau...

Jis atsistoja ir ima vaikščioti pirmyn atgal.

Ève – Po vieną kiekvieno, kaip visada... *(Į telefoną.)* Taip, pristatymas į namus. Du „California“ rinkinius. Taip, Jules Ferry gatvė 9, Paryžius... Vieną saldų, vieną sūrų. Puiku, ačiū... *(Padedą telefoną.)* Po pusvalandžio... Na, sėsk šalia. Mamytė tavimi pasirūpins... *(Ji patraukia pagalvę, kad padarytų jam vietos, pamato kyšančius kruvinus marškinius ir juos ištraukia.)* Kas čia per siaubas? Kas čia įvyko? *(Pamačiusi kraują ant jo rankų.)* Tu susižeidei?

Alban – Ne, aš... Čia ne mano marškiniai. Ir kraujas ne mano...

Ève – Tai kieno?

Alban – Klausyk, Ève... Man atrodo, aš ką tik nužudžiau žmogų.

Ève – Tau atrodo? Ką tu čia kalbi?

Alban – Ne... Tiesą sakant, ne atrodo. Aš tuo tikras.

Ève – Albanai, taip nebūna. Žmonės šiaip sau nežudo. Pažiūrėk į mane. Kiek kartų norėjau pasmaugti tavo motiną, bet dar to nepadariau. Žinai kodėl?

Alban – Ne...

Ève – Todėl, kad nesu nusikaltėlė! Aš nepasiduodu impulsui. Pagalvoju. Pasveriu už ir prieš. Ir nusprendžiu, kad dvidešimt metų kalėjimo – per didelė kaina už kelias malonias sekundes smaigiant tavo motiną.

Alban – Matyt, vyrams sunkiau suvaldyti impulsus.

Ève – Klausyk, Albanai, Paryžiaus teismuose kasdien matau nusikaltėlių. Ir patikėk – tu visai nepanašus į žmogžudį.

Alban – Aš irgi taip maniau... Iki šiandien.

Ève – Čia idėja tavo naujai pjesei!

Alban – Ką?

Ève – Moteris grįžta namo po darbo, o vyras jai pareiškia nužudęs jos meilužį. Nori išbandyti siužetą ant manęs, taip?

Alban – Po velnių, Ève, aš nužudžiau žmogų! Kaip tau dar pasakyti, kad patikėtum?

Ève – Vien pasivadinti žudiku neužtenka. Reikia dar ir įrodyti.

Alban – Aha...?

Ève – Jei žinotum, kiek žmonių prisipažįsta padarę nusikaltimus, kurių nepadare. Praėjusią savaitę teisme gyniau skautą, kaltinamą nužudžius kunigą. Juoksiesi, bet dar kokie šeši jaunesnieji skantai gyrėsi jį nužudę. Turėjau rimtai pasistengti, kad įtikinčiau teisėją: tikrasis kaltininkas – būtent mano klientas.

Alban – Gerai... Ir kaip tau pavyko?

Ève – Labai paprastai. Tik jis žinojo, po kuriuo medžiu užkasė šventojo žmogaus lavoną.

Alban – Ir?

Ève – Ir...? Where is the body?

Alban – Virtuvėje, už sienos.

Ève staiga suvokia padėties rimtumą.

Ève – Virtuvėje? Tu juokauji...

Alban – Nori pažiūrėti?

Ève pažvelgia virtuvės link, dvejoja, bet persigalvoja.

Ève – Bet... kas atsitiko? Ir kas jis apskritai?

Alban – Tai... Patrickas.

Ève – Patrickas?

Alban – Patrickas.

Ève – O ne... Tik ne Patrickas...

Alban – Būtum norėjusi, kad nužudyčiau ką nors kitą?

Ève – Dieve mano, Albanai... Pasakyk, kad tai netiesa.

Alban – Norėčiau... Deja...

Ève – Čia pokštas, taip?

Alban – Tu rankose laikai jo marškinius. Pažiūrėk. Ant sąsagų išgraviruoti jo inicialai.

Ève apstulbusi pažvelgia į sąsagas.

Ève – P. S. ...

Alban – Patrickas Sanchez. Beje, mes daugiau nepažįstame nė vieno žmogaus, kuris dar nešiotų sąsagas, nebent per savo vestuves.

Ève – Bet Albanai... kodėl?

Alban – Tai buvo nelaimingas atsitikimas...

Ève – Nelaimingas atsitikimas? Namuose?

Alban – Galima ir taip pavadinti.

Ève – Tai pasakok! Kirpai sode gyvatvorę, nepastebėjai, kad jis už jos šlapinasi, ir netyčia perpjovė jam... miego arteriją? Jei buvo kas nors panašaus, nesijaudink, čia ne žmogžudystė. Su geru advokatu...

Alban – Deja, viskas vyko ne visai taip...

Ève – O kaip?

Alban – Sakykim, tai buvo... netyčinis nužudymas.

Ève – Kaip tai netyčinis?

Alban – Mes pasikalbėjome.

Ève – Pasikalbėjote? Nori pasakyti, susiginčijote?

Alban – Taip... Susiginčijome, jei taip nori.

Ève – Smarkiai, vadinasi.

Alban – Pakankamai smarkiai, kad jis žūtų. Bet jaučiuosi lyg apklausoje.

Ève – Atsiprašau... Profesinis įprotis.

Alban – Faktas tas, kad aš jį nužudžiau.

Ève sugniuždyta.

Ève – Visa tai per mane...

Alban – Ką?

Ève – Na... ne tiesiogiai, bet...

Alban – Kaip tai per tave?

Ève – Aš tavęs nepaliksiu, Albanai. Nusikaltimą iš aistros teisme galima labai neblogai apginti.

Alban – Iš aistros? Nori pasakyti... aš ir Patrickas?

Ève – Tu jį nužudei todėl, kad aš su juo permiegojau, tiesa?

Alban (*apstulbęs*) – Tu permiegojai su Patricku?

Nejauki pauzė.

Ève – Tai ne dėl to jį nužudei?

Alban – Aš nežinojau, kad tu su juo miegojai!

Ève – Tai buvo seniai...

Alban – Kiek seniai?

Ève – Nežinau... Gal prieš šešis mėnesius.

Alban – Ir tau tai seniai? Tuoju dar pasakysi, kad suėjo senaties terminas.

Ève – Tai buvo... nelaimingas atsitikimas.

Alban – Aišku... Nelaimingas atsitikimas namuose?

Ève – Tai nebuvo romanas, Albanai. Tai nutiko tik kartą. Aš jo niekada nemylėjau.

Alban – Labai paguodei. Vadinasi, gali miegoti su vyrais, kurių nemyli.

Ève – Ne su vyrais! Tik su Patricku. Prisiečiau, tai buvo paprasčiausias nesusipratimas. Patrickas! Ar tu išvis įsivaizduoji mane su Patricku?

Alban – Primenu: jis mano geriausias draugas.

Ève – Primenu: tu jį nužudei.

Alban – Ir kaip tas „nesusipratimas“ nutiko?

Ève – Tai buvo... kvailas sutapimas.

Alban – Supratau. Netyčinė neištikimybė, kitaip tariant.

Ève – Būtent!

Alban – Blogesnio pasiteisinimo nesu girdėjęs. Čia tavo gynybos strategija?

Ève – Nesukeiskime vaidmenų, gerai? Nusikaltimą padarei tu, ne aš. Ir tau teks aiškintis policijai.

Alban – Ketini mane įskusti?

Ève – O ką dar siūlai?

Alban – Iki tau grįžtant ir pats ketinau skambinti policijai. Bet dabar, kai žinau, kad Patrickas buvo tavo meilužis, niekas nepatikės, kad tai buvo netyčinis nužudymas!

Ève – Dabar dar aš būsiu kalta? Ir jis nebuvo mano meilužis. Mes tik vieną kartą permiegojome!

Alban – Vis tiek visi manys, kad keršijau. Kad tai buvo iš anksto suplanuota. Sėsiu iki gyvos galvos!

Ève – Mes viską paaiškinsime...

Alban – Apie netyčinę neištikimybę?

Ève – Ei! Aš nieko nenužudžiau, aišku?

Pauzė.

Alban – Tai ką darom?

Ève – Kaip tai „darom“?

Alban – Juk manęs nepaliksi? Tu permiegi su mano geriausiu draugu, o dabar, kai aš jį nužudžiau, nusiplausi rankas?

Ève – Kai jį nužudei, dar nežinojai, kad aš su juo miegojau!

Alban – Nežaiskime žodžiais, gerai?

Ève – Beje, tiesa. Kodėl tu išvis nužudei Patricką?

Alban – Kvaila istorija.

Ève – Klausau.

Alban – Jis prisipažino, kad jam visai nepatiko mano paskutinė pjesė.

Ève – Tavo paskutinė pjesė? „Mikrobangų krosnelė“?

Alban – Gerai, gal ji ir nebuvo pati geriausia.

Ève – Ji visiškai perdegė.

Alban – Ačiū, kad taip subtiliai priminei.

Ève – Sakiau, kad reikia keisti pavadinimą... Ir tu jį nužudei todėl, kad jis pasakė, jog jam nepatiko pjesė, kurią, beje, visi išpeikė?

Alban – Matyt, tai pažadino seną mūsų konkurenciją. Su Patricku visada varžėmės. Ypač dėl moterų. Dar mokykloje...

Ève – Ir kas buvo toliau?

Alban – Susikibome. Jis paslydo ir smilkiniu trenkėsi į stalo kampą.

Ève – Sprendžiant iš kraujo ant marškinių, būčiau pagalvojusi, kad jį subadei.

Alban – Kraujas taškėsi visur. Iš akių, nosies, ausų. Jį traukė traukuliai... gal ketvirtį valandos. Paskui – nieko.

Ève – Ir tau neatėjo į galvą kviesti greitosios?

Alban – Sakau „ketvirtį valandos“, bet gal tai buvo kelios minutės ar kelios sekundės. Panikavau. Buvau sustingęs. Laiko nejutau. Kai pagaliau susiruošiau skambinti, jau buvo per vėlu... (*Pasigirsta durų skambutis. Albanas sunerimsta.*) Manai, čia jie?

Ève – Kas? Greitoji?

Alban – Policija!

Ève – Jei pats jos nekvietei...

Alban – Kaimynai gal ką nors girdėjo.

Ève – Ne, turbūt Christelle.

Alban – Christelle? Patricko žmona?

Ève – Pažįsti kitą Christelle?

Alban – Bet iš kur ji jau galėtų žinoti?

Ève – Ji nežino. Prieš valandą man skambino. Visai buvau pamiršusi. Sakė norinti pasikalbėti apie kažką svarbaus. Pasiūliau užsukti.

Alban – Neatidarykim.

Ève – Jai bus keista. Pasakiau, kad esu namie.

Alban – Teisingai... Tuomet eik tu. Aš pasislėpsiu virtuvėje.

Ève – Gal geriau viską jai pasakyti ir baigti šitą košmarą?

Alban – Pasakyti, kad jos vyro lavonas guli čia pat virtuvėje kraujo klane? Manai, tai tinkamiausias būdas pranešti moteriai, kad ji tapo našle?

Durų skambutis pasigirsta dar kartą.

Ève – Gerai... Bandysiu greitai ją išprašyti, o paskui spręsimė.

Alban – Tik neleisk jai eiti į virtuvę.

Albanas pasislepia virtuvėje. Ève vėl pakiša marškinius po pagalve ir eina atidaryti durų.

Ève – Jau einu!

Ève išeina ir po akimirkos grįžta su Christelle.

Christelle – Atsiprašau, kad taip be perspėjimo. Patricko čia nėra, tiesa?

Ève – Patricko? Keista mintis... Ne. O kodėl klausi?

Christelle – Apačioje lyg mačiau jo motorolerį. Bet gal ir ne. Visi jie panašūs, ne?

Ève – Taip... Žinoma.

Christelle – O Albanas?

Ève – Jis čia, bet... dirba. Rašo naują pjesę. Žinai, koks jis būna, kai rašo...

Christelle – Suprantu. Ypač po to, kai paskutinė pjesė taip baisiai žlugo... Kaip ji vadinosi?

Ève – „Mikrobangų krosnelė“.

Christelle – Nenuostabu, kad perdegė.

Ève – Spėju, ne apie tai atėjai pasikalbėti.

Christelle – Labai atsiprašau, kad trukdau. Žinau, laikas netinkamas, bet tai svarbu.

Ève – Žinoma! Tu visai netruk dai. Kam tada draugai, jei ne tokiomis akimirkomis? Nori ko nors išgerti?

Christelle – Ne, ačiū, nereikia.

Ève – Puiku... (*Christelle nustebusi pažvelgia.*) Turiu omeny... sėskis, prašau. (*Christelle ketina sėstis ant sofos, ties pagalve, po kuria paslėpti marškiniai.*) E... ne, geriau va čia.

Ève parodo jai ne itin patogią taburetę ar pufą.

Christelle (*atsisėsdama*) – Gerai...

Ève – Su tokiomis sofomis žinai kaip: prisėdi ir tuoj užmiegi. Aš pavargusi ir... noriu tavęs klausytis labai dėmesingai. (*Pasiima panašią kėdę ir pati atsisėda.*) Tai kas tokio svarbaus?

Christelle – Tu nepatikėsi... Ką tik sužinojau, kad Patrickas mane išdavinėja.

Ève – Negali būti! Ir tu nieko nežinojai?

Christelle – Ne... O ką, tu žinojai?

Ève – Visai ne! Norėjau pasakyti... Ar žinai, su kuo?

Christelle – Ne visai.

Ève – Tuo geriau. Tikrai geriau...

Christelle – Kaip tai geriau?

Ève – Na... Gal būtų dar blogiau žinoti, su kuo.

Christelle – Nežinau...

Ève – O gal tai net nesvarbu. Svarbiausia juk tai, kad jis tave išdavinėja, ne?

Christelle – Taip... Turbūt tu teisi. Blogiausia būtų sužinoti, kad jis miega su žmogumi, kurį pažįstu.

Ève – Na taip...

Christelle – Įsivaizduoji? Sužinai, kad vyras tave išduoda su geriausia drauge.

Ève – Ką čia šneki...?

Christelle – Nusiramink. Aš tau niekada taip nepadaryčiau.

Ève – Ačiū.

Christelle – Bet viskas. Skirsiuosi.

Ève – Neskubėk taip... Gal tai kiek per greitas sprendimas? Gal buvo tiesiog nelaimingas atsitikimas...

Christelle – Nelaimingas atsitikimas? Kaip? Žmogus netyčia įvažiuoja į kitą žmogų, nes mintys buvo kitur? Tada surašai eismo įvykio deklaraciją, o draudimas viską apmoka?

Ève – Ne, žinoma, bet...

Christelle – O vakare grįžta namo ir sako žmonai: „Beje, pamiršau pasakyti, turėjau mažą avariją – įsirežiau į kaimynę. Bet nesijaudink, kalta buvo ji.“

Ève – Įsirežė į kaimynę?

Christelle – Aš tik pavyzdį pateikiau! Tau tikrai viskas gerai? Atrodo, ši istorija tave sukrėtė labiau negu mane.

Ève – Aš dėl tavęs jaudinuosi. Jūs buvote tokia pora... Kai kas nors sakydavo „Patrickas ir Christelle“, tai skambėdavo...

Christelle – Kaip „Albanas ir Ève“.

Ève – Todėl sunku įsivaizduoti, kad išsiskirsite...

Christelle – Matai? Nieko amžino nėra.

Ève – Jau Adomui ir Ievai viskas baigėsi ne itin gerai.

Christelle – Bet kuriuo atveju po vienu stogu su tuo niekšu daugiau nemiegosiu.

Ève – Suprantu, žinoma...

Christelle – Ir dėl skyrybų tikiuosi tavo pagalbos, gerai?

Ève – Manai? Nežinau... Pažįstu jus abu, gal būtų nepatogu.

Christelle – Tu juokauji? Juk tu mano draugė! Patrickas labiau Albano draugas. Mes su tavimi pažinojome viena kitą dar prieš sutikdamos jus, ar ne?

Ève – Tiesa...

Christelle – Visi jie kiaulės, sakau tau... Aišku, apie Albaną nekalbu.

Ève – Žinoma.

Christelle – Nors, jei atvirai, tie du irgi vienas kito verti...

Ève – Nepersistenk... Albanas tikrai...

Christelle – Palauk, per skyrybas Patrickas dar pajus. Tu juk tikra žudikė, ar ne?

Ève – Ką?

Christelle – Kaip advokatė! Teisme tu žudikė, ne? Bent jau tokia tavo reputacija.

Ève – Tikrai?

Christelle – Paloma man sakė. Tu juk tvarkei jos skyrybas.

Ève – A, taip...

Christelle – Na taip! Ji buvo ištekęs už odontologo, turėjusio didelę privačią kliniką prestižiniame Paryžiaus 16-ajame rajone. Pasirodo, jo pacientės odontologo kėdėje išsižiodavo ne vien tam, kad jis taisytų dantis... Trumpai tariant, per skyrybas tu jį palikai beveik be marškinių.

Ève – Nereikia perdėti... Advokato darbas ne visai toks. Skyrybos pirmiausia reiškia bendro gyvenimo projekto nesėkmę. Mes stengiamės, kad išsiskyrimas būtų kuo mažiau skausmingas...

Christelle – Nebūk tokia kukli. Žinau, kad esi žudikė. O Patricką, perspėju, per skyrybas noriu nukraujinti iki paskutinio euro.

Grijta Albanas su krauju aptaškyta prijuoste.

Alban – Labas.

Christelle – Maniau, rašai savo naują būsimą hitą...

Alban – Kartu šiek tiek gaminau...

Christelle – Štai kaip...

Alban – Žinai, rašymas labai panašus į maisto gaminimą. Pradžiai geri ingredientai. Tinkamas receptas. Žiupsnelis druskos, truputis pipirų. O paskui palieki viską lėtai troškintis...

Christelle – Supratau... Nežinojau, kad dar ir virtuvės meistras. O koks tavo firminis patiekalas?

Alban – Šernienos paštetas.

Ève – Jo garsusis slaptas receptas. Kai jis jį gamina, į virtuvę niekam nevalia užteiti...

Alban – O tu kaip laikaisi?

Ève – Patrickas mus paliko... Turiu omeny, Christelle... Ji nusprendė palikti Patricką.

Alban – Negali būti!

Christelle – Ką tik sužinojau, kad tas šunsnukis mane išdavinėjo. Tu nieko nežinojai?

Alban – Aš? Visiškai nieko! Iš kur turėčiau žinoti?

Christelle – Vyrišką solidarumą aš pažįstu. Ypač kai draugui reikia alibi. Ar net laisvo kambario...

Alban – Prisiekiau, eini klaidingu keliu, Christelle. Mes draugai. Kaip gali manyti, kad...

Christelle – Atleisk, čia nervai. Jau kalbu nesąmones.

Ève – Pabūk čia, kol nusiraminsi. Paskui grįši namo, išsimiegosi, o rytoj apie viską pakalbėsime ramia galva. Gerai?

Christelle – Namo? Sakiau, nė už ką! Beje, kol jūs abu čia, norėčiau paprašyti paslaugos...

Alban – Taip...?

Christelle – Ar neprieštarautumėte, jei šiąnakt miegočiau pas jus?

Ève – Na, matai...

Christelle – Rytoj ką nors sugalvosiu. Gal persikraustysiu pas mamą. Bet šį vakarą... *(Ji pradeda verkti.)* Man reikia, kad šalia būtų žmonių. O jūs – vieninteliai mano draugai.

Ève prieina jos paguosti.

Ève – Žinoma, pasilik.

Christelle – Žinojau, kad galiu jums pasikliauti. Dabar nenoriu apie tai kalbėti su mama. Ji nekentė Patricko ir vis kartojo, kad jis mergišius. Deja, buvo teisi. Bet šiuo metu tikrai neturiu jėgų klausytis jos moralų. O su jums...

Ève – Žinoma, mes čia. Tiesa, Albanai?

Christelle – Jūs tikri draugai. Man tai labai svarbu...

Christelle puola Ève į glėbį.

Ève – Nesijaudink, viskas susitvarkys... Tikiuosi.

Alban – Paliksiu jus mergaitiškam pokalbiui. Eisiu baigti pašteto...

Ève su siaubu žiūri jam pavymui.

Christelle – Jei dabar turėčiau jį prieš akis, nežinau, ką padaryčiau. Prisiekiau... Man ir pačiai kyla noras tą kiaulę sumalti į faršą.

Ève – Nekalbėk taip...

Christelle (*šluostydamasi ašaras*) – Tikrai atsiprašau, kad tau užkroviau visą šitą.

Ève – Jau geriau?

Christelle – Truputį... Bet dabar vis dėlto ko nors išgerčiau.

Ève – E... gerai. Ko nori?

Christelle – Stiklinės vandens iš čiaupo. Nesivargink, pati nueisiu į virtuvę.

Ève – Ne!

Christelle (*nustebusi*) – Ai, tiesa, pamiršau... Šernienos paštetas.

Ève – Tau reikia ko nors stipresnio. Patikėk.

Christelle – Nežinau, ar...

Ève – Aš prisidėsiu. Man irgi reikia gurkšnio drąsai.

Christelle – Tikrai?

Ève iš spintelės ištraukia butelį ir dvi taureles, jas pripildo. Pakelia taure.

Ève – Na, nenuleiskime rankų, gerai? (*Susigraudinusi.*) Mes išsisuksime...

Ève pravirksta. Dabar jau Christelle prieina jos paguosti.

Christelle – Žinojau, kad esi draugė, bet nemanau, kad visa tai tave taip stipriai paveiks...

Ève susitvardo.

Ève – Gerai, išgerkime. Patricko tai negražins, bet bent atsipalaiduosime.

Ji vienu mauku išgeria taure. Christelle padaro tą patį.

Christelle – Oho... Nuo šito ir numirėlis atsikeltų.

Ève – Kad taip būtų...

Christelle – Kas čia?

Ève – Bulvių degtinė.

Christelle – Aha... Jaučiasi toks... Tiesą sakant, beveik jokio skonio, ar ne?

Ève – Ne.

Christelle – Bet kvėpavimo takus pravalo puikiai...

Ève – Taip...

Tyla.

Christelle – Kaip galėjau būti tokia kvaila...?

Ève – Ką?

Christelle – Su Patricku! Nieko nepastebėjau...

Ève – Gal jis dar sugrįš... Pamatysi, visa tai tik košmaras, ir mes visi tuoj pabusime.

Christelle – Deja, nemanau... Tu anksčiau klausei, ar žinau, su kuo jis mane išdavė...

Ève – Su kuo?

Christelle – Su kuo Patrickas mane apgaudinėjo!

Ève – Ir?

Christelle – Kad dar būtų tik viena...

Ève – Ką nori pasakyti?

Christelle – Visai atsitiktinai nulaužiau jo tariamai darbo kompiuterio slaptažodį ir sužinojau, kad Patrickas turi paskyrą pažinčių svetainėje...

Ève – Pažinčių...?

Christelle – „TikVienaiNakčiai.fr“... Jis manęs neišduoda su viena moterimi, Ève. Jų šimtai!

Ève – Negali būti!

Christelle – Sakau tau, jis tikras sekso maniakas. Senos, jaunos, storos, liesos, blondinės, brunetės... Jam jokio skirtumo. Puola viską, kas juda.

Ève – Rimtai...?

Christelle – Aš pati jo nebeatpažįstu. O jei pamatytum jų... „chat'us“...

Ève – Ką, jis dar ir jų... nuotraukas kelia?

Christelle – Ne! „Chat'us“, internetinius pokalbius. Ne tai, apie ką tu pagalvojai.

Ève – Aišku. Vis dėlto yra ribos.

Christelle – Patikėk, Patrickas tas ribas stumia gana toli.

Ève – Taip smarkiai?

Christelle – Jei perskaitytum tuos pokalbius... Sakau tau, atrandu visai kitą žmogų. Nes su manimi, žinai, viskas gana rutiniška...

Ève – Taip, pas mane irgi... Turiu omeny, su Albanu.

Christelle – Būk atsargi. Manai, kad žmogų pažįsti, o vieną dieną...

Pasigirsta elektrinio peilio, gyvatvorių žirklių ar grandininio pjūklo garsas.

Ève – Jis kerpa gyvatvorę...

Christelle – Gamindamas šernienos paštetą?

Triukšmas dar sustiprėja.

Ève – Gal geriau nueisiu pažiūrėti, ką jis daro... Tu pati įsikursi svečių kambaryje?

Christelle – Žinoma. Nesivargink, kelią žinau. Ir dar kartą ačiū už viską.

Christelle išeina. Grižta Albanas.

Alban – Kur ji dingo?

Ève – Pasmaugiau ir paguldžiau į vonią. Jei jau naikiname nepatogius liudytojus, tai visus iš karto.

Alban – Tu to nepadarei?

Ève – Žinoma, kad ne! O tu gali paaiškinti, kas vyksta? Kas per triukšmas?

Alban – Negalėjau jo palikti vidury virtuvės.

Ève – Ir ką?

Alban – Įkišau į šaldiklį, kol nuspręsimė, ką daryti su kūnu.

Ève – O pakeliui dar apkarpei gyvatvorę? Virtuvėje?

Alban – Ne, bet... jis netilpo visas...

Ève – Dieve mano... Negali būti... Kaip mes iki to nusiritome, Albanai? Skambinu policijai.

Ji išsitraukia telefoną.

Alban – Nori mane pasodinti į kalėjimą?

Ève – Nusikaltėliams ten ir vieta, ne?

Alban – Kartuoju, tai buvo nelaimingas atsitikimas.

Ève persigalvoja.

Ève – O tu bent tikras, kad jis mirė?

Alban – Klausy, ar buvau tikras, kad jis tikrai miręs prieš supjaustydamas jį į tris dalis gyvatvorių žirkklėmis? Dabar, manau, abejonių nebeliko.

Ève – Niekada nemaniau, kad išgirsiu tokius žodžius iš vyro, už kurio ištekJau.

Alban – Žinai formulę... Ir džiaugsme, ir varge. Reikėjo apie tai pagalvoti anksčiau.

Ève – Anksčiau nei ką?

Alban – Bent jau prieš permiegant su Patricku.

Ève – Tu išprotėjai, Albanai. Tau reikia pagalbos. Pats sakai, kad tai netyčinis nužudymas. Teisme remsimės laikinu proto aptemimu.

Ève renka numerį.

Alban – Nedaryk to...

Ève – Tai vienintelė išeitis.

Alban – Tave laikys bendrininke.

Ève – Kodėl?

Alban – Jo žmona čia. Tu jai nieko nepasakei.

Ève – O kodėl aš būčiau tau padėjusi?

Alban – Nes jis ir tave apgaudinėjo! Norėjai keršto.

Ève – Kaip tai mane apgaudinėjo?

Alban – Girdėjau, apie ką judvi kalbėjote. Aš žinau jo paskyrą toje pažinčių svetainėje...

Ève – Vadinasi, tu žinojai?

Alban – Kai kalba pasisuka apie seksą, vyrai mėgsta girtis. Kartais atrodo, kad jie žmonas išduoda vien tam, kad paskui galėtų draugams pasigirti savo „laimikiais“. Medžiotojo instinktas...

Ève – Ir man nieko nepasakei?

Alban – Kuo tau būtų padėjęs žinojimas? Tik būtum atsidūrusi nepatogioje padėtyje prieš Christelle.

Ève – Supratau, vadinasi, mane saugojai. Bet kokių atveju aš neturėjau jokios priežasties žudyti Patricko.

Alban – Tikrai taip manai...?

Ève – Kodėl turėčiau?

Alban – Iš pavydo. Kaip Christelle.

Ève – Tu pamišęs.

Alban – Maniai esanti vienintelė. Sužinojai, kad buvai tik viena iš daugybės jo moterų, ir to nepakėlei. O kai pasakiau, kad noriu jį nužudyti, padėjai man. Kad ir pati atkeršytum.

Ève – Tu tikrai beprotis, Albanai!

Alban – Abu bepročiai. Panašūs žmonės vienas kitą randa. Jau matau laikraščių antraštes: „Šėtoniška pora sukapojo geriausio draugo kūną ir laikė gabalus virtuvės šaldiklyje, o gretimame kambaryje ramiai vakarieniavo su jo našle.“

Ève – Tu policijai papasakotum tokią istoriją vien tam, kad nusitemptum mane kartu? Tai siaubinga!

Alban – Ne aš ją pasakočiau. Taip pagalvos teisėjas. Net jei tvirtinsiu, kad kaltas tik aš, jis bus įsitikinęs, jog bandau tave apsaugoti.

Ève sutrinka.

Ève – Manai?

Alban – Bet kuriuo atveju tavo, kaip advokatės, karjerai galas. Kas patikėtų savo skyrybas moteriai, kuri meilužius kapoja gyvatvorių žirklėmis?

Ève – Deja, tu teisus...

Alban – Ir įsivaizduok, kaip teisėjui aiškinsi, kad buvai man neištikima per klaidą.

Ève – Bet taip ir buvo, prisiekiu!

Alban – Netyčinė neištikimybė? Na, papasakok. Pažiūrėsime, ar bent mane įtikinsi.

Ève – Tai buvo savaitgalis, kai išvažiavai į Lilį, į „Mikrobangų krosnelės“ premjerą. Aš turėjau važiuoti į Bordo dėl teismo proceso, bet posėdis paskutinę akimirką buvo atidėtas.

Alban – Geriau sakyk, kad nenorėjai matyti to laivo skendimo...

Ève – Kaip ten bebūtų, mūsų abiejų neturėjo būti namie. Namas turėjo būti tuščias.

Alban – Patrickas paprašė palikti jam raktus, kad galėtų čia susitikti su viena savo moterų. Tai buvai tu?

Ève – Visai ne! Netikėtai grįžau vidury nakties. Nežinojau, kad buvai jam paskolinęs mūsų namus... ir mūsų santuokinę lovą, kad jis čia miegotų su meiluže!

Alban – Tai vienintelė dvigulė lova namuose... Ir kas?

Ève – Grįžusi iškart atsiguliau.

Alban – Šalia Patricko...

Ève – Mačiau, kad lovoje kažkas yra, bet maniau, jog tai tu! Pagalvojau, kad po premjeros nusprendei grįžti tą pačią naktį. Kadangi žinojau, jog spektaklis bus fiasko, manęs tai nenustebino...

Alban – Ačiū...

Ève – Stengiausi netriukšmauti, kad tavęs nepažadinčiau.

Alban – Bet tavo lovos draugas vis tiek pabudo.

Ève – Patricko mergina turbūt išėjo vidury nakties. O jis, matyt, turėjo ūpo antram raundui.

Alban – Vadinas, tapai atsargine žaidėja. Į aikštę išbėgai po pertraukos.

Ève – Jis turbūt palaikė mane ja. Tik ryte supratau, kad lovoje buvai ne tu. Nors, tiesą sakant, kai kas mane jau naktį buvo nustebinę.

Alban – Kas, buvo geriau nei įprastai?

Ève – To nesakiau... Tiesiog kitaip. Ir nesupratau, kodėl taip atkakliai vadinai mane „Alexandra69“.

Alban – Jis tau surengė visą programą?

Ève – Sakykim... buvau atpratusi nuo tokios... vaizduotės.

Alban – Ir dar iš manęs šaipaisi...

Grįžta Christelle.

Christelle – Atsiprašau... Gal paskolintum dantų šepetėlį? Išėjau iš namų kaip paklaikusi. Nebuvau nieko pasiėmusi...

Alban – Tik šiandakt nesupainiok lovos. Visaip būna...

Christelle – E... taip.

Alban – Paliksiu jus vienas. Turbūt turite daug ką aptarti... pasidalyti patirtimi.

Jis išeina.

Christelle – Ką jis tuo norėjo pasakyti?

Ève – Nežinau... Tai yra, žinau.

Christelle – Ką?

Ève – Jis kaltina mane neištikimybę.

Christelle – Ir... tai tiesa ar ne?

Ève – Tai buvo... netyčinė neištikimybė.

Christelle – Netyčinė neištikimybė? Čia pokštas?

Ève – Ne.

Christelle – Na gerai...

Ève – Vieną dieną grįžau namo. Mano lovoje gulėjo vyras. Tik kitą rytą supratau, kad tai ne mano vyras...

Christelle – Tu rimtai?

Ève – Visiškai.

Christelle – Kam tu tikiesi įsiūlyti tokią istoriją, Ève? Tik ne savo vyrui, tikiuosi.

Ève – Tu teisi... Skamba visiškai neįtikėtina.

Christelle – O gaila. Įsivaizduoji? Malonumas be kaltės.

Ève – Ir be bausmės...

Christelle – Bent jau buvo verta?

Ève – Na... turiu prisipažinti, buvo tikrai verta.

Christelle – Jei išduodi nežinodama, tai lyg ir ne išdavystė, ne? (*Abi nervingai nusijuokia.*) Taip... Bet jei Patrickas man išdrįstų papasakoti tokią nesąmonę, vadinasi, laikytų mane visiška idiote.

Ève – Žinoma, bet... argi poroje nereikia mokėti ir atleisti?

Christelle – Atleisti? Prisiečiau, galėčiau jį nužudyti.

Ève – Čia tik posakis, tikiuosi.

Christelle – Ar tu niekada nenorėjai ko nors nužudyti?

Ève – Na...

Christelle – Jei, pavyzdžiui, Albanas tave išduotų, galėtum jį nužudyti?

Ève – Kodėl klausi? Ką nors žinai?

Christelle – Ne, ne, visiškai nieko.

Ève – O tu? Tu niekada nebuvai neištikima Patrickui?

Christelle – Ne... Na... Priklauso, ką vadini neištikimybe.

Ève – Aha?

Christelle – Turiu omeny, techniškai...

Ève – Supratau. Ar oralinis seksas jau skaitosi neištikimybė? Tokie dalykai?

Grįžta Albanas.

Alban – Na... Galime sėsti prie stalo.

Ève – Sėsti prie stalo? Pagaliau pasiruošęs viską prisipažinti?

Alban – Kalbėjau tik apie vakarienę...

Christelle – Ai, tiesa... Šernienos paštetas.

Ève – Eisiu truputį atsigaivinti...

Ève išeina. Nejauki tyla.

Christelle – Tu jai nepasakei?

Alban – Ko?

Christelle – Apie mūsų mažą nuklydimą per praėjusius Naujuosius metus.

Alban – Žinoma, kad ne! Kodėl?

Christelle – Nežinau... Ji man pasirodė keista.

Alban – Ne dėl to, patikėk.

Christelle – Tiesiog mes apie tai niekada daugiau nekalbėjome... Aš buvau gerokai išgėrusi. Tu irgi... Bet tai nieko nereiškė, sutariam? Tiesiog... mažas nelaimingas atsitikimas.

Alban – O ne... Tik ne tu irgi su tais „nelaimingais atsitikimais“.

Christelle – Atsiprašau, kad tai prisiminiau. Nereikėjo.

Alban – Aš jau seniai pamiršau.

Grįžta kiek sutrikusi Ève.

Ève – Na tai ką, valgysim tą šerną?

Pasigirsta durų skambutis.

Alban – Kas čia dar gali būti...?

Ève – Policija?

Christelle, stebėdama jų keistą elgesį, sunerimusi pažvelgia į juos.

Alban – Eisiu... Jei po penkių minučių negrįšiu, pranešk mano advokatei.

Ève padrąsinamai mirkteli Christelle.

Ève – Toks mūsų mažas žaidimas.

Christelle – Aišku...

Ève – Mėgsti šernieną?

Christelle – Taip... na...

Albanas grįžta su paketu.

Alban – Sušiai.

Ève – Ai, tiesa, visai buvau pamiršusi.

Christelle – Jūs dar ir sušių užsisakėte?

Nejauki pauzė.

Tamsa

2 veiksmas

Christelle – Sveikinu dėl pašteto, Albanai. Buvo tikrai skanu.

Alban – Ačiū... Atsiprašau dėl šrato, ant kurio vos neišsilaužei danties. Kad ir kaip kruopščiai tikrintum, vienas kitas vis tiek lieka.

Christelle – Nelengva panaikinti visus nusikaltimo pėdsakus, tiesa? Bet nežinojau, kad medžioji...

Ève – Keista, aš irgi nežinojau.

Alban – Šiais laikais tuo geriau per daug nesigirti.

Christelle – Vadinasi, tą vargšą šerną tikrai nušovei tu?

Alban – Žinai, aš dar pradedantysis... Ne pats geriausias šaulys.

Christelle – Taip, patvirtinu...

Alban – Turėjau omeny medžioklėje.

Christelle – Na, šernas vis dėlto nemažas taikiny. Tam nebūtina būti snaiperiu, ar ne?

Alban – Tiesą sakant, tai buvo... nelaimingas atsitikimas.

Christelle – Nelaimingas atsitikimas? Štai kaip...

Alban – Grįžome tuščiomis iš medžioklės... Su Patricku. Ir važiuojant keliu šernas išbėgo tiesiai po ratais.

Christelle – Gal depresuotas šernas. Nusprendė baigti savo kiaulišką gyvenimą.

Alban – Galbūt...

Christelle – Na, tau tikrai netrūksta oro...

Alban – Ką?

Christelle – Turiu omeny, daug veiklos gryname ore. Medžioklė, golfas...

Ève – Tu dar ir golfą žaidi?

Alban – Taip, vėl truputį pradėjau...

Christelle – O su Patricku jūs tikrai žaidžiate golfą, ar tai tik alibi jo nuotykiams su meilužėmis?

Alban – Tikrai žaidžiams. Patrickas labai mėgsta žaisti... Turiu omeny golfą. Ir žaidžia labai gerai.

Christelle – Jis man pasakojo apie puikų aštuoniolikos duobučių aikštyną Fontainebleau miškuose, netoli Paryžiaus. Ten, rodos, yra ir viešbutis.

Ève – Skamba viliojančiai... Kada nors nusivesk ir mane, Albanai. Norėčiau pabandyti golfą.

Christelle – O man duosi savo šernienos pašteto receptą. Ai, tiesa, atsiprašau... ir jis slaptas.

Nejauki tyla.

Ève – Dar salotų?

Christelle – Ačiū, tikrai nebegaliu nieko suvalgyti.

Alban – Jei nori pailsėti, nesivaržyk.

Christelle – Po tokios dienos nemanau, kad greitai užmigsiu... Bet gera žinoti, kad tokiais atvejais galima pasikliauti draugais.

Ève – Jauskis kaip namie, Christelle.

Alban – Deserto?

Ève – Šaldiklyje turime ledų ant pagaliuko...

Christelle – Ačiū, užteks. Jei galima, nueisiu nusiplauti rankų.

Ji atsistoja.

Alban – Geriau vonioje. Virtuvėje dabar šiek tiek netvarka...

Ji išeina. Albanas įsideda dar pašteto.

Ève – Žiūriu, tu visai neblogai laikaisi. Appetito tai tau neatėmė.

Alban – Ar kas nors pasikeistų, jei numarinčiau save badu?

Ève – Kodėl jai pasakei, kad esi medžiotojas?

Alban – Nežinau... Šovė į galvą. Reikėjo ką nors sugalvoti, kad ji nekištų nosies į virtuvę.

Ève – O paštetas? Kas tai iš tikrųjų? O gal geriau neklausti...

Alban – Ne, ne... Čia tiesa. Tai tikras šernienos paštetas.

Ève – Ir apie golfą dar pakalbėsime, nes tas tavo golfas man kažkoks miglotas.

Alban – Neturiu ko slėpti...

Ève – Išskyrus lavoną. Klausiu paskutinį kartą: čia tikrai ne pokštas? Nes toks pokštas būtų siaubingo skonio. Primenu, kad tariama našlė yra gretimame kambaryje.

Alban – Jei nori, pažiūrėk į šaldiklį. Tik perspėju: vaizdas nekoks.

Ève – Nieko nenoriu matyti. Ir nieko nenoriu žinoti.

Alban – Sunku bus apsimesti, kad nežinojai. Čia ne keli užšaldyti kūdikiai, paslėpti tarp maltinukų pakuočių. Kalbame apie beveik dviejų metrų ūgio vyrą, padalytą į tris maždaug šešiasdešimt penkių centimetrų dalis.

Ève – Tu monstras... Žinai, kiek metų galima gauti už lavono slėpimą? Nori, kad gražiausius gyvenimo metus praleisčiau kalėjime?

Alban – Mes vienoje valtyje, Ève. Turi man padėti!

Grįžta Christelle.

Christelle – Paskambinsiu jam.

Ève – Nesu tikra, ar tai gera mintis.

Christelle – Jis vis tiek turi sužinoti, kad jį palieku!

Ève – Gal dar truputį pagalvok?

Christelle – Jau viską apgalvojau. Niekada neatleisiu už tai, ką padarė.

Alban – Bet kalbėti su juo galima ir rytoj, ne?

Christelle – Jei šį vakarą negrįšiu, jis pradės svarstyti, kur dingau. Dar paskambins policijai.

Ève – Taip, tokiu atveju gal geriau pranešti.

Alban – Esant jo dabartinei būklei, abejoju, ar jis kam nors skambins, bet...

Christelle – Dabartinei būklei?

Alban – Turiu omeny... Gal jis jau nujaučia, kad tu kažką žinai, ir pats dėl to neramus.

Ève – Gal tiesiog grįžk namo? Rytoj viskas atrodys aiškiau.

Christelle – Po vienu stogu su tuo niekšu daugiau nepraleisiu nė vienos nakties.

Ève – Ar tikrai dabar gali su juo kalbėtis?

Christelle – Nesijaudink, dabar nesiderėsiu dėl namo pardavimo ar šuns globos. Tiesiog pasakysiu, kad nuo šiol tegul bendrauja su mano advokate. Tai yra su tavimi.

Alban – Vadinasi, tu tvarkysi jų skyrybas?

Ève – Nežinau... Taip... Christelle manęs paprašė.

Alban – Gerai... Jei būtinai nori skambinti dabar, gal palikti tave vieną?

Ève – Jei nori ramybės, gali nueiti į...

Alban – Tik ne į virtuvę.

Christelle – Jūs man netrukdomė. Atvirkščiai.

Ji surenka numerį. Gretimame kambaryje pasigirsta telefono skambėjimas.

Christelle – Keista... Atrodo, skamba visai šalia.

Alban – Turbūt mano.

Christelle – Tai kodėl neatsiliepi?

Alban – Taip, taip... Einu.

Jis išeina. Ève įitariai žiūri jam pavymui.

Christelle – Skambina, bet niekas neatsiliepia...

Ève – Taip... Manęs tai nestebina.

Christelle – Kodėl?

Ève – Jei ekrane mato tavo numerį ir supranta, kodėl skambini, gal nenori atsiliepti.

Christelle – Patrickai? Aš viską žinau. Ką „viską“? Dar apsimesk nekaltu. Taip, tavo aštuoniolikos duobučių golfas... Kaip ten vadiniesi „TikVienaiNakčiai.fr“? Ai, taip, Patrick327. Matyt, svetainėje jau pilna tokių pačių idiotų, pasivadinusių tokiu banaliu vardu. Šunsnuki! Ir čia viskas, ką turi pasakyti? Apgailėtinas tipas. Viskas baigta, Patrick327. Kitą kartą, kai norėsi su manimi kalbėti, kreipkis į mano advokatę. Tu ją puikiai pažįsti – Ève. Taip, Ève! Tavo geriausio draugo Albano žmona. Netekai žado, ar ne? Geros nakties, idiote! (*Padedą telefoną.*) Oho... Kaip gera pagaliau viską išrėžti.

Ève apstulbusi.

Ève – Su kuo tu kalbėjai?

Christelle – Kaip tai su kuo? Su juo. Su kuo dar?

Ève – Su Patricku? Ir ką jis pasakė?

Christelle – Nedaug. Ką jis galėjo pasakyti? Tik balsas buvo kažkoks keistas. Man prasideda migrena. Gal galiu vonioje atsigerti vandens ir išgerti aspirino?

Ève – Žinoma.

Christelle – Šunsnukis...

Christelle išeina. Grįžta Albanas.

Alban – Kas nutiko?

Ève – Tu iš manęs pasityčiojai!

Alban – Ką?

Ève – Christelle ką tik kalbėjo telefonu su Patricku.

Alban – Tai buvau aš.

Ève – Ką?

Alban – Patricko telefonas! Jis buvo jo kišenėje, tai ir liko ten... Aš atsiliepiu, kad nekiltų įtarimų.

Ève – Negali būti! Todėl ji ir sakė, kad jo balsas keistas.

Alban – Padariau kaip filmuose. Kalbėjau per nosinę.

Ève – Tu visiškai ligonis...

Alban – Užtat turėsime alibi. Negalėjau jo nužudyti čia prieš valandą, jei Christelle ką tik su juo kalbėjo telefonu.

Ève – Nebent policijai šautų į galvą nustatyti skambučio vietą ir paaiškėtų, kad jis buvo iš mūsų virtuvės.

Alban – Manai, jie taip kruopščiai tikrintų?

Ève – Vis dėlto kalbame apie žmogžudystę.

Tyla. Albanas apsimeta, kad tuoj pravirks.

Alban – Jei žinotum, kaip gailiuosi... Kad galėčiau atsukti laiką valanda atgal... Deja, negaliu.

Ève – Tu tikrai jį nužudei vien todėl, kad jam nepatiko tavo pjesė?

Pauzė.

Alban – Ne... Ne vien todėl.

Ève – Tai kodėl?

Pauzė.

Alban – Jis prisipažino, kad permiegojo su tavimi.

Ève – Gerai... Ir kodėl iškart man nepasakei?

Alban – Norėjau pažiūrėti, ar pati prisipažinsi.

Ève – Vadinasi, ir tu nepatikėjai, kai jis pasakė, kad tai buvo paprasčiausias nesusipratimas.

Alban – Patrickas nesakė, kad jam tai buvo nesusipratimas. Čia ir problema.

Ève – Šunsnukis... Aš jį nužudysiu!

Alban – Jau padariau... Prašau tik padėti atsikratyti kūno. Jei mane myli... Tu mane myli?

Ève – Žinoma. Kaip gali tuo abejoti?

Alban – Tikiu tavimi.

Ève – O manimi tiki? Kai sakau, kad su juo permiegojau per klaidą?

Alban – Stengiuosi... Pripažink, nelengva.

Ève – Ką dar galėčiau padaryti, kad įrodyčiau, kaip stipriai tave myliu...

Alban – Jau daug padarei. Bet tu teisi, išsisukti neturiu šansų. Ir nenoriu nusitempti tavęs į kalėjimą kaip bendrininkės. Skambinu policijai.

Ève – Ne, palauk!

Alban – Kas?

Ève – Nenoriu, kad ilgus metus sėdėtum kalėjime.

Alban – Tai ką darome?

Ève – Padėsiu tau atsikratyti Patricko kūno.

Alban – Ir kaip?

Ève – Patikėk, kaip advokatei klientai man yra patikėję visokių paslapčių. Žinau kelis gana paprastus būdus, kaip beveik dviejų metrų ūgio vyro kūną po nakties kaustinės sodos vonioje sutalpinti į vonios nutekamąjį vamzdį.

Alban – Gerai...

Ève – Bet pirmiausia reikia atsikratyti jos.

Alban – Atsikratyti jos?

Ève – Turiu omeny, kad ji liautųsi čia painiojusi po kojomis!

Alban – Išgąsdinai...

Grijta Christelle.

Christelle – Kokie jūs abu išbalę. kažkas nutiko?

Ève – Ne, ne, viskas gerai.

Christelle – Bandžiau atsigulti, bet neužmiegu.

Alban – Gal išgerkime po taure, kad atsipalaiduotume?

Christelle – Nežinau... Jau gėriau vaistų. Gal nereikėtų maišyti?

Ève – Viena maža taurelė po vakarienės dar niekam nepakenkė.

Christelle – Tiesa, tas šernas kiek sunkiai gula ant skrandžio. Skanus, bet... gana riebus, ne?

Ève pripila tris taureles ir nepastebimai į vieną įmeta tabletę.

Alban – A, vėl ištraukei savo techninį spiritą...

Christelle – Bulvinę degtinę...

Ève – Tai vieno mažo Prancūzijos miestelio, Beaucon-les-deux-Châteaux, specialybė.

Christelle – Beaucon-les-deux-Châteaux?

Alban – Ten gyvena Ève dėdė, dvasininkas. Naktimis bažnyčios kriptoje jis slapta ją varo savadarbiu aparatu.

Christelle paskendus savo mintyse ir klausosi tik puse ausies.

Christelle – Nesuprantu, kur jis galėjo vedžiotis tas meilužes.

Alban – Viešbučių visur pilna.

Christelle – Jis buvo toks šykštus, abejoju. Man atrodo, į tą svetainę jis užsiregistravo vien tam, kad nereikėtų mokėti prostitutėms. Sprendžiant iš jo moterų nuotraukų, kokybei jis tikrai nebuvo išrankus...

Ève – Ačiū...

Christelle nustebusi į ją pažvelgia.

Alban – Kodėl apie jį kalbi būtuoju laiku?

Christelle – Ką?

Ève – Pasakei: „jis buvo toks šykštus“.

Christelle – Nes man jis miręs.

Ève – Nekalbėk taip...

Christelle – O gal koks draugas paskolindavo jam savo butą. Tokiais atvejais vyrai, deja, labai solidarūs. Ne apie tave kalbu, Albanai, žinoma...

Albanas pripila jai dar.

Alban – Liaukis save kankinusi. Geriau išgerk.

Christelle – Nežinau, kas man darosi... Prieš valandą negalėjau nė akių užmerkti, o dabar staiga taip miegas ima... Turbūt eisiu gulti.

Ji susmunka ant grindų.

Alban – Vaistai vis dėlto suveikė.

Ève – Labiau tie migdomieji, kuriuos įmečiau į jos taurę.

Alban – Tu rimtai?

Ève – Dabar ramiai galėsime atsikratyti kūno.

Alban – Jos?

Ève – Patricko! Padėk, nunešime ją į svečių kambarį. Ryte pabus ir jau oficialiai bus našlė.

Alban – Net išgelbėsime ją nuo skyrybų formalumų.

Ève – Iš esmės darome jai paslaugą.

Jie nutempia Christelle už kojų į užkulisius ir iškart grįžta.

Alban – O ką darome su Patricku?

Ève – Soda užtruks per ilgai.

Alban – Ypač jei Christelle ryte užsimanys vonios.

Ève – Tiesa...

Alban – Padalysime Patricką į tris šiukšlių maišus ir nuvešime į mišką.

Ève – Arba į zoologijos sodą. Mačiau taip viename filme. Įmeti plėšrūnams į aptvarą ir – jokių pėdsakų.

Alban – Įsivaizduoji, kaip su trimis šiukšlių maišais bandome prasmukti pro Paryžiaus zoologijos sodo, esančio prie Vincennes miško, apsaugą?

Ève – Gal naktį perlipti tvorą?

Alban – Užteks Vincennes miško. Sodo namelyje turiu kastuvą.

Ève – O dėl... Patricko, padėti tau?

Alban – Sunkiausią dalį jau padariau. Susitvarkysiu pats. Labai purvinas darbas.

Ève – Kaip nori...

Jis išeina.

Ève – Tikiuosi, nedarau didžiausios gyvenimo klaidos... Bet trauktis jau per vėlu. Na, dar vieną – drąsai.

Ji įsipila dar vieną taurę ir išgeria vienu mauku. Suskamba jos telefonas.

Ève – Klausau... (*Apstulbusi.*) Patrickai? Jei čia pokštas, jis bjaurus. Albanai, čia tu? Atsiprašau... Patrickai, tikrai tu? Ne, ne, nesistebiu, tik... Na, gerai, truputį. A, telefoną palikai pas mus. Taip, Albanas papasakojo apie jūsų... pokalbį. Bet kodėl turėjai jam viską iškloti? Na, dabar jau vėlu... Kada nors tai turėjo išaiškėti. Gerai, perduosiu. Taip. Ačiū, kad paskambinai. Beje, kalbėjai su Christelle? Taip, manau, ji kažką įtaria. Galima ir taip pasakyti... Gerai, iki, Patrickai. (*Padedą telefoną.*) Šunsnukis. Kaip jis mane apgavo...

Albanas grįžta su šiukšlių maišais.

Ève (*lyg niekur nieko*) – Na, baigė?

Alban – Taip. Užtruko. Nuo šalčio gabalai buvo prišalę prie šaldiklio dugno... Teko darbuotis ledo kirtikliu.

Ève – Vargšas Patrickas... Keista matyti jį taip supakuotą didžiajam perdirbimui.

Alban – Nežinau, kaip tau atsidėkoti. Tai neįtikėtinas meilės įrodymas.

Ève – Vadinasi, atleidi už tą netyčinę neištikimybę?

Alban – Žinoma. Parodei, kaip stipriai mane myli.

Ève – O aš tau atleidžiu už tai, kad įleidai geriausią draugą į mūsų lovą man nieko nesakęs. Gerai?

Alban – Liko dar du maišai.

Ève – Padėsiu.

Alban – Tikrai?

Ève – Kaip pats sakei... Ir džiaugsme, ir varge.

Jie išeina. Apsvaigusi grįžta Christelle.

Christelle – Jūs čia? Kur, po velnių, padėjau telefoną?

Ji smalsiai apžiūri šiukšlių maišus. Ieškodama telefono po sofų pagalve randa krauju suteptus marškinius su sąsagomis. Pamažu blaivėdama iš siaubo ji atidaro vieną maišą ir tuoj pat jį užveria... Kiti du grįžta su likusiais maišais.

Alban – Christelle! Ką tu čia veiki?

Ève – Tu nemiegi?

Christelle – Ne... Tai yra, miegojau... Tik pamiršau telefoną.

Alban – Mes kaip tik ruošėmės išnešti šiukšles.

Christelle – Eisiu atgal į lovą. Nekreipkite į mane dėmesio.

Ji išeina, akivaizdžiai išsigandusi.

Alban – Manai, ji kažką įtaria?

Ève – Gal reikėtų ir ją pribaigti?

Alban – Dėl manęs būtum pasirengusi žudyti? Beveik baisu darosi...

Ève (*pakiliai*) – Žinai Édith Piaf „Himną meilei“? (*Dainuodama.*) Tavo prašymu išduočiau viską – net draugus ir tėvynę.

Alban (*sunerimęs*) – Klausyk, turiu tau ką prisipažinti...

Ève – Tik nesakyk, kad dar ką nors nužudei!

Alban – Ne. Kaip tik ne... Na, taip, bet...

Ève – Vargšas Patrickas... Vis dėlto jis buvo draugas. Norėčiau paskutinį kartą atsisveikinti. Kuriame maiše galva?

Alban – Tavo vietoje to nedaryčiau.

Ève – Manau, mums reikia rimtai pasikalbėti, ar ne?

Alban – Gerai. Maišuose ne Patrickas.

Ève – Kaip tai ne Patrickas? Nužudei ką nors kitą?

Alban – Ne! Turiu omeny, nieko nenužudžiau... Kaip tu apskritai galėjai tuo patikėti?

Ève – Prisipažinsiu, jau niekuo nebesu tikra... (*Ji atidaro vieną maišą, ir šypsena dingsta.*) Ne... Koks siaubas... Vadinas, tu tikrai kažką nužudei?

Alban – Ne! Tai yra, taip, bet...

Ève – Kas čia?

Alban – Šernas.

Ève – Šernas? Bet Albanai, tu juk ne medžiotojas... Ar čia dar viena paslaptis?

Alban – Nemedžioju, gali nusiraminti. Bet istorija apie šerną buvo tiesa.

Ève – Negali būti... Dabar jau noriu ją išgirsti.

Alban – Buvau su Patricku. Žaidėme golfą.

Ève – Dabar dar ir golfas... Tik nesakyk, kad tarp septynioliktos ir aštuonioliktos duobutės užmušei šerną golfo kamuoliuku.

Alban – Po golfo važiuojame namo. Miške partrenkėme šerną. Patys vos nežuvome. Patikėk, du šimtus kilogramų sveriantis šernas, kai važiuoji devyniasdešimt kilometrų per valandą, net dideliame visureigiui padaro daug žalos.

Ève – Dar ir mūsų automobilį sudaužei?

Alban – Ar tai dabar svarbiausia? Nuslydome nuo kelio... Patrickas buvo kiek apsvaigęs.

Ève – Ir?

Alban – Kadangi jis dar buvo gyvas, nusprendžiau nuvežti gydyti.

Ève – Patricką?

Alban – Šerną! Įkėlėme į bagažinę. Bet atvažiavus pas veterinara jis jau buvo nugaišęs.

Ève – Kas?

Alban – Šernas!

Ève – Gerai...

Alban – Kadangi šernas jau gulėjo bagažinėje, nežinojome, ką su juo daryti. Patrickas pasiūlė pagaminti paštetą.

Ève – Na... visai gera mintis. Bet tada kodėl išgalvojai visą tą žmogžudystės istoriją?

Alban – Pjaustant šerną Patrickas... prisipažino miegojęs su tavimi.

Ève – Šerno skerdiena, matyt, pažadino jo sąžinę. Ir ką jis tau papasakojo? Nes Patrickas juk puikiai žinojo, kad guli savo draugo lovoje.

Alban – Taip. Todėl sakė besijaučiantis kaltas. Norėjo palengvinti sąžinę.

Ève – Patrickas? Sąžinę?

Alban – Tu teisi. Manau, jis tiesiog norėjo mane pažeminti... Prisidengdamas tuo, kad tai esą buvo „netyčinė neištikimybė“, kaip tu sakai.

Ève – Ir?

Alban – Galiausiai prisipažino, kad puikiai žinojo, ką daro... ir kad tu turbūt taip pat.

Ève – Šunsnukis... Prisiekiu, aš...

Alban – Aš tavimi tikiu. Jis tik norėjo mane įskaudinti. Sakiau tau, visada man pavydėjo. Iš tiesų jis manęs visada nekętė. Žodžiu, susikibome ir...

Ève – Todėl marškiniai kruvini...

Alban – Ne, čia šerno kraujas. Kai kėlėme jį į bagažinę.

Ève – Supratau...

Alban – Paskui susitaikėme. Daviau jam kitus marškinius, ir jis išėjo.

Ève – O paskui?

Alban – Kai grįžai tu, pykau ant tavęs. Kad nepasakei apie Patricką. Jaučiausi išduotas. Apgautas.

Ève – Atsiprašau. Bet prisiekiu, aš tikrai nežinojau...

Alban – Tada ir šovė ši mintis. Nežinau, iš kur. Tas šerno pjaustymas mane įvarė į kažkokią transo būseną. Receptą buvau radęs viename prancūziškame moterų žurnale...

Ève – Moterų žurnale?

Alban – Norėjau tave nubausti. Pasakiau, kad jį nužudžiau. Norėjau pamatyti, kaip reaguosi. O paskui viskas ėmė risti savaime...

Pasigirsta policijos sirena. Ève pamato iš maišo kyšančius marškinius.

Ève – Čia turbūt Christelle. Ji pamatė maišus ir kruvinus marškinius... Tikriausiai iškviatė policiją.

J duris smarkiai beldžiama. Christelle įeina laikydama didelį peilį.

Christelle – Nesiartinkit, bepročiai...

Ève – Nusiramink, viską paaiškinsime. Tai tik kvailas pokštas.

Alban – Prisiekiu, tuose maišuose ne Patrickas.

Christelle – Nė žingsnio, arba šausiu!

Alban – Čia peilis...

Ève – Atidarysiu vieną maišą. Pati pamatysi.

Ji parodo vieno maišo turinį.

Christelle – Kas čia per siaubas?

Alban – Šernas! Pažiūrėk, kiek plaukų.

Christelle – Patrickas irgi buvo labai plaukuotas!

Ève – Ne tiek...

Christelle – Iš kur tu žinai?

Balsas už scenos – Policija!

Alban – Tu juos iškviatėi. Geriausia, kad pati ir paaiškintum.

Ève – Lengva nebus...

Christelle – Gerai...

Christelle išeina.

Alban – Atsiprašau. Pasielgiau kvilai. Bet jaučiausi išduotas.

Ève – Ir aš kalta. Turėjau tau iškart viską pasakyti. Tiesiog bijojau, kad nepatikėsi.

Alban – Abu buvome idiotai.

Ève – Štai ir pamoka: niekada neverta šluoti dulkių po kilimu. Anksčiau ar vėliau jos vis tiek grįžta ir trenkia tau į veidą.

Alban – Taip. Todėl ir tu turėtum jai pasakyti.

Ève – Ką?

Alban – Christelle! Apie Patricką.

Ève – Jis vis tiek miegojo su viskuo, kas juda.

Alban – Taip, bet tu – jos geriausia draugė.

Grįžta Christelle.

Christelle – Viskas sutvarkyta, jie išvažiavo. Atsiprašau, pati nežinau, kas man buvo užėję.

Ève – Šį vakarą visi kiek išsiderinę... Turbūt pilnatis.

Christelle – Nežinojau, kad šiandien pilnatis.

Ève – Jei ir ne pilnatis, labai panašu.

Alban – Paliksiu judvi vienas. Manau, turite apie ką pasikalbėti.

Albanas išeina.

Christelle – Ką jis norėjo tuo pasakyti?

Pauzė.

Ève – Aš irgi permiegojau su Patricku.

Christelle – Ką?

Ève – Prisiečiau, tai buvo... visiškai netyčia.

Christelle – Vadinasi, ta istorija, kurią man anksčiau pasakojai, buvo apie tave... ir Patricką?

Ève – Jau seniai norėjau tau pasakyti, bet nežinojau kaip.

Christelle – Bet kaip tai įmanoma?

Ève – Tas idiotas Albanas skolindavo Patrickui mūsų santuokinę lovą jo pasimatymams...

Christelle – Gerai, tikiu. Ir daugiau nenoriu nieko žinoti. Tu mano geriausia draugė, tiesa?

Ève – Ačiū, Christelle.

Christelle – Visoms pasitaiko suklysti, kai kiek per daug išgeriame.

Ève – Aš buvau visiškai blaivi.

Christelle – Nesvarbu. Tikrasis kaltininkas vis tiek Patrickas. Gerai, kad jo dabar nematau, nes dar tikrai galėčiau jį nužudyti!

Ève – Žmogaus taip paprastai nenužudysi, nusiramink... Bet jei prireiks advokatės, aš čia. Skyryboms, turiu omeny.

Christelle – Ačiū... Manau, geriau jus paliksiu. Jums irgi yra apie ką pasikalbėti. Nakvosiu pas mamą. Pasakysiu, kad pamiršau raktus.

Ève – Gerai. Rytoj viskas atrodys aiškiau. Mums visiems.

Christelle išeina. Grįžta Albanas. Jie atsisėda ant sofos ir kurį laiką tyli.

Alban – Tai tikrai buvo netyčia?

Ève – Sakylim... nesąmoningai.

Alban – Gerai. Apsimesiu, kad tikiu.

Jie apsikabina.

Ève – Bet tiesa, kad nuo tada mano libido gerokai atgijo...

Alban – Pastebėjau. Vis galvojau, kodėl.

Ève – Turėtume taip daryti dažniau.

Alban – Ką? Aklų pasimatymų mūsų santuokinėje lovoje?

Ève – Turi dar draugų, kuriems skolini mūsų butą, kad jie čia miegotų su meilužėmis?

Alban – Aš labiau galvojau apie abipusiškumą. Tu irgi turbūt turi draugių, kurios išduoda vyrus ir ieško vietos slaptai meilei. Primenu, tu jau vienu žingsniu priekyje. Dabar mano eilė.

Ève – Atsiprašau, visos mano draugės ištikimos.

Alban – Sunku patikėti... Dar grįšime prie šios temos. Prisipažinsiu, pati mintis mane irgi jaudina.

Muzika. Jie bučiuojasi.

Tamsa

Epilogas

Svetainės kampe sudėti trys lagaminai. Albanas įeina iš lauko ir nusivelka liempaltį.

Alban – Brangioji! Tu čia?

Įeina Ève.

Ève – Na, kaip sekėsi?

Alban – Jiems pjesė labai patiko. Nusprendė ją statyti naująjį teatro sezoną.

Ève – Negali būti! Nuostabu!

Alban – Ir pavadinimas jiems pasirodė puikus.

Ève – „Nedidelė žmogžudystė be pasekmių“... Vis dėlto skamba geriau negu „Mikrobangų krosnelė“.

Alban – Reikia pripažinti, medžiaga beveik iš gyvenimo.

Ève – Beveik.

Jie pasibučiuoja.

Alban – Vadinasi, viskas gerai, kas gerai baigiasi.

Ève – Aš visada tavimi tikėjau. Net kai pasakodavai visiškai neįtikėtinas istorijas.

Alban – Galiausiai šis išbandymas mus suartino. Pažadu daugiau niekada tau nemeluoti.

Ève – O aš daugiau nieko nuo tavęs neslėpsiu.

Albano žvilgsnis užkliūva už lagaminų.

Alban (*sunerimęs*) – Kas čia per lagaminai? Jau mane palieki? Po visko, ką ką tik pasakei...

Ève – Christelle daiktai. Ji paklausė, ar galėtų šiąnakt pernaktuoti pas mus. Atrodo, su Patricku viskas baigėsi ne itin gerai... Ji neturi kur eiti.

Alban – Kokia įkyri... Mes niekada jos neatsikratysime.

Ève – Esame jai skolingi bent tiek.

Alban – Gerai... Bet tik vienai nakčiai.

Skambutis į duris.

Ève – Turbūt ji.

Alban – Gerai, atnešiu šampano.

Ève – Atšvęsti Christelle skyrybų?

Alban – Atšvęsti, kad stato mano pjesę! Teks išgerti kartu su ja.

Albanas išeina. Ève atidaro duris ir grįžta su Christelle.

Ève – Atrodai prastai. Susipykote?

Christelle – Klausyk, Ève... Man atrodo, padariau kvailystę.

Ève – Gąsdini mane, Christelle. Kokią kvailystę?

Christelle – Man atrodo, nužudžiau Patricką.

Ève – O ne. Šitą istoriją šiandien jau girdėjau. Antrą kartą ne.

Christelle – Mes truputį pasiaiškinome. Greitai viskas įkaito. Pasakiau jam tuoj pat išsikraustyti.

Ève – Ir?

Christelle – Jis nuėjo susikrauti lagaminų. O paskui viskas kiek... išėjo iš kontrolės.

Ève – Kiek?

Christelle – Pjausčiau vištą. Rankoje turėjau elektrinį peilį ir... kiek per daug įsijaučiau.

Ève – Kur jis? Ligoninėje?

Christelle – Deja, greitajai jau buvo per vėlu. Norėjau tik jį išgąsdinti. Jis priėjo artyn, lyg mesdamas iššūkį. Aš instinktyviai mostelėjau ir... perpjoviau miego arteriją.

Ève – Dieve mano... Košmaras tęsiasi. Bet kur jis?

Christelle žvilgsniu parodo į lagaminus.

Christelle – Na... lagaminuose.

Ève – Negali būti.

Christelle – Man reikės tavo patarimo, Ève.

Ève – Kaip advokatės? Per daug nesitikėk, Christelle. Kad ir kokia „žudikė“ būčiau teisme, šito nelaimingu buitiniu atsitikimu nepaversime.

Christelle – Aš labiau galvojau apie vonią su kaustine soda... O paskui – per nutekamąjį vamzdį.

Ève – Reikės pasitarti su Albanu...

Grįžta geros nuotaikos Albanas, iškėlęs šampano butelį.

Alban – Šampanas!

Abi moterys apstulbusios pažvelgia į jį.

Tamsa

Pabaiga.

Apie autorių

Jean-Pierre Martinez gimė 1955 m. Auvers-sur-Oise, Prancūzijoje. Savo kūrybinį kelią jis pradėjo kaip būgnininkas keliose roko grupėse, vėliau dirbo reklamos semiotikos srityje. Po to tapo televizijos scenaristu, o vėliau grįžo į scenos meną kaip dramaturgas.

Jis yra parašęs apie šimtą televizijos scenarijų ir 123 pjeses, tarp jų komedijas, statomas daugelyje pasaulio šalių, tokias kaip Penktadienis, 13-oji ir Strip Poker.

Šiandien Jean-Pierre Martinez yra vienas dažniausiai statomų šiuolaikinių prancūzų dramaturgų. Jo pjesės išverstos į daugybę kalbų ir buvo statytos daugiau nei 100 šalių, tiek profesionaliuose teatruose, tiek mėgėjų trupėse.

Jo pjeses galima rasti čia:

<https://jeanpierremartinez.net>

Jean-Pierre Martinez atstovauja Prancūzijos autorių teisių organizacija SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Autorių teisės

Šis tekstas yra saugomas autorių teisių.

Šios pjesės tekstą galima nemokamai atsisiųsti skaitymui ir asmeniniam naudojimui. Bet koks viso teksto ar jo dalies atgaminimas, publikavimas, adaptavimas ar kitoks naudojimas be išankstinio autoriaus leidimo yra draudžiamas, išskyrus galiojančių teisės aktų numatytus atvejus.

Bet kokiam viešam pjesės pastatymui, tiek profesionaliam, tiek mėgėjų, būtina iš anksto gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Avinjonas – 2026 m. spalio

<https://jeanpierremartinez.net>

Pjesę galima atsisiųsti nemokamai